

Hoa Quỳ Nở Hoa Quỳ Tàn

Hoa quỳ nở. Hoa quỳ tàn.

Mây trắng vẫn hợp, tan / trên rừng cao núi cả. Anh về như người lạ. Hoa nở, tàn, băng khuâng...

Anh về như mùa Xuân khi hoa quỳ đơm nụ, khi tuổi em mới nhú trên núi rừng đạn bom...

Anh về, buổi chiều hôm khói lam vờn mái rạ. Dáng hình xưa, Ba, Mẹ... Một cõi trời Quê Hương!

Anh về hôn Đơn Dương từng lá ngô xanh mướt. Nếu gặp em mà được ôi tình cờ tình yêu!

Lá ngô bờ sông, chiều. Gió lay từng chiếc lá. Em chắc từng thấy lạ: Gió...không có người theo!

Thơ Trúc Thông buồn hiu:

*Lá ngô lay ở bờ sông
Bờ sông vẫn gió người không thấy về...*

Hỡi những người xa quê bao giờ lòng mới động?

*

Bao giờ biển hết sóng?
Bao giờ sông hết sâu?
Bao giờ hết thương nhau...người ta thành sương khói?

Anh hỏi hoa, không nói! Giọt sương chiều, lệ em?

Anh hỏi cả ban đêm...đèn nhà ai vừa tắt! Anh chấp tay lạy Phật, Phật
nói: mở đường đi!

Mười bảy, em vu quy. Anh bông em, bông súng...Mấy mươi năm hy vọng,
hòa bình hay giấc mơ?

*Đơn Dương sông bờ. Đơn Dương núi không ngọn. Anh nhớ em đội nón,
chiếc nón lá Gò Găng...*

Anh nhớ em, nhìn trăng. Và, em ơi, trăng khóc. Hoa quỳ tàn sẽ mọc mấy
mùa Thu năm sau...

Trần Văn Lệ